

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο στρατάρχης Ναρβαές λίγη ώρα πριν πεθάνη ερωτήθηκε από τον Ιερέα πού είχε πάει να τον εξομολογήση, εάν συγχωρούσε τους έχθρους του.

- Δεν έχω έχθρους, απήντησε ύπερήφανα ο στρατάρχης.
- Πώς αυτό;
- Τους έτουφέκισα όλους! ***

Μεταξύ φίλων:

- Πώς! Είσαι σύ; Δεν πέθανες λοιπόν;
- Καθόλου.
- Ήσουν τόσο άσχημα την τελευταία φορά που σε είδα, στην αρρώστεια σου.
- Αυτό είν' αλήθεια, άλλ' έγινα καλά.
- Πώς το κατώρθωσες;
- Α! Έντελώς τυχαία... Αρρώστησεν ο γιατρός μου... ***

Κάποτε πού ο βασιλεύς

Όθων ανέβηκε στην κορφή της Οίτης έρώτησε τον άξιωματικό πού διοικούσε το έκει άτόσπασμα όροφυλάκων:
- Αυτή εινε ή θέση από τήν όποιαν ό Ήρακλής έγκρέμισε τον Λίγα;
- Μεγαλειότατε, να με συμπαθές πού δεν ξερω καλά απήντησεν ό γέρος άξιωματικός, να ρωτήσουμε τον Βελέντζα πού εινε άρχαιότερος στην

καταδίωξη της ληστείας...

Κάποιος έρώτησε κάποτε τον ιστορικό της έλληνικής έπαναστάσεως και γυό του διασήμου μουσουργού Μέντελσον:
- Ποιό νομίζετε ότι εινε τό έφημερότερο από τά έργα του κατέρα σας;
- Έγώ, άπήντησεν αυτός άπλώς. ***

Ο Βολταίρος ειπε κάποτε στον ζωγράφο Ίωσήφ Βερνέ:
- Σεις, κύριε Βερνέ, θα μεταβείτε στην άθανασία! Έχετε τά σταθερότερα χρώματα!
- Τά χρώματά μου δεν έχουν καμμιά σύγκριση με τό μελάνι σας, απήντησε μετροιοφρόνως ό διάσημος ζωγράφος. ***

Ο Μέττερνιχ ήταν μανιβάδης συλλέκτης αυτογράφων. Κάποτε παρήγγειλε να ζητήσουν και από τον Ιούλιο Ζανέν τό αυτόγραφο του. Ο Ζανέν έγραψε τό εξής: «Ο ύποφαινόμενος δηλώνω ότι έλαβα από τον κ. κόμητα Μέττερνιχ εικοσιπέντε μπουτίλλιες κρασιού του Γιοχάννεσβουργ, για τίς όποιες και τον ευχαριστώ θερμώς. Ίούλιος Ζανέν».
Ο Μέττερνιχ... έστειλε τίς μπουτίλλιες... ***

Σέ μιá συναναστροφή πού έδίδετο στό σπίτι του διασήμου μουσουργού Βέρντι, παρακάλεσαν μιá κυρία να τραγουδήσει κάτι. Η κυρία ύστερα από πολλά νάζια, τό άποφάσισε τέλος και έδήλωσε πώς θα τραγουδήσει κάτι από τό «Τροβατόρε».
- Α, αγαπητέ μου μαίτρο, ειπε στον Βέρντι, πόσο φοβάμαι!...
- Αι! Έγώ; τής απήντησεν ό μουσουργός! ***

- Τί θα έκάματε εάν γινόμουν αυτοκράτωρ; έρώτησε μιá μέρα ό Πρίγκιψ Νικολέων Βιναπάριτς τον Αίμίλιον Ζιραρνέν, ό όποιος ήταν πολιτικός του έθρόσ.
- Υψηλότατε, θα πήγαινα στό Βέλγιο, όπου θα έμενα όλο τό διάστημα της βασιλείας σας.
- Όλο τό διάστημα τής; βασιλείας μου!
- Α! έπρόσθεσε χιμωγελώνοντας ό Ζιραρνέν, τό διάστημα αυτό θα ήταν τόσο σύντομο!... ***

Καταλαβαίνεις τώρα περί τίνος πρόκειται...ε...
- Τόν δυστυχημένο!... ψιθύρισα.
Ο φίλος μου στάθηκε μιá στιγμή και με κύτταξε.
- Και όμως δεν μπορεί να πη κανείς με τόση εύκολία ότι ό κ. ντέ Ματσερέλ εινε ένας πραγματικά δυστυχημένος άνθρωπος...
- Τι έννοιας; ρώτησα με άπορία...
- Νά!... Μιού φαίνεται πώς μέτα σ' αυτή την τρέλλα υπάρχουν μιá μεγάλη εύτυχία... Δηλαδή τί να σου πω, φίλε μου... Παροδίζομαι πώς ό γεροντάκος αυτός εινε βέβαια ένας τρελλός πού πιστεύει ότι βλέπει μπροστά του τίς δυό αγαπημένες του νεκρές, ότι μιλάει, ότι τρώει κάθε βράδυ μαζί τους. Έμεις βέβαια δεν τά βλέπουμε! έκεινος όμως;... Μήπως νομίζεις πώς θα ήταν εύτυχέτερος αν πίστευε κι αυτός σάν κι έμάς, ότι τά πρόσωπα αυτά έχουν πεθάνει πραγματικά και πώς δεν υπάρχουν πιά στον κόσμο;...
Μέσα στό χλωμό φως του φεγγαριού πού κυλούσε στον καθαρό ουρανό, έκυτάξα τά μάτια του φίλου μου, χωρίς να τού άπαντήσω... Είχε ειπεί με τέτοια σοβαρότητα τά τελευταία αυτά λόγια πού είχα άρχισει κι' έγω να πιστεύω ότι δεν είχε άδικο... ***

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η συμβουλές ενός ταβερνάρη

Στή κομπολή Ριμπεράν τής Γαλλίας ένας ταβερνάρης έχει κρεμάσει έξω από τό μαγαζί του μιá πινακίδα, στην όποία εινε γραμμένες ή έξης συμβουλές προς τούς πελάτες του.

«Όσοι μπαίνουν έδω για να πιουν κρασί πρέπει να σκέπτονται ότι:
Τέσσερα ποτήρια κάνουν μιá λίτρα και δυό λίτρες κρασί φτάνουν για να φέρουν δυνατό κέφι...
»Ότι τό δυνατό κέφι άνοίγει εύκολα μιá συζήτηση και ότι μιá συζήτηση καταλήγει αξιόλογα σε καννά.
»Ότι ένας καννάς φέρνει στην παρέα δυό χωροφύλακες και ότι οι δυό χωροφύλακες φέρνουν ένα άστυνόμο, πού χωρίς να ρωτήσει κανένα οδηγεί την παρέα στη φυλακή και ύστερα στο δικαστήριο...
»Ας έχουν του νου τους λοιπόν όσοι μπαίνουν έδω μέσα, άς πίνουν ήσυχα τά λίγα ποτηράκια τους και άς προσέχουν να γυρίζουν στο σπίτι τους χωρίς να δημιουργούν έπαισόδια.»

Δέν υπάρχει καμμιά άμφιβολία πώς με τό στόμα του άγαθού αυτού οινόπώλου, όμιλει ή ίδια ή σοφία και ή σύνεσις. ***

Μιά ιδιότροπη διαθήκη

Ένας έκκεντρικός άμερικανός, ό Δαβίδ Μπούρκετ, πού πέθανε τελευταία στη πόλη Όζιο, άφησε μιá πολύ περιεργή διαθήκη. Άλχηρος καθώς ήτανε, χωρίς κανένα συγγενή, ό Δαβίδ Μπούρκετ διέθεσε τάς 400,000 δολάρια εις τά όποια άνηχετο ή περιουσία του, για την ίδρυση ενός άσύλου όλων των πτωχών γυναικών τής έπαρχίας του, αι όποιες θα έχουν ήλικίαν 16-28 έτών και θα εινε κορτές, εύθυμες, φιλόδοξες και... κομψές...
Η διαθήκη όρίζει ακόμα ότι επ' ούδενι λόγω θα έπιτροπέται ή είσοδος στο άσυλο αυτό, τής γυναικός εκείνης, ή όποία δεν θα έκληροί τούς άνωτέρω όρους. Και ώς έξηγγισαν των περιέργων αυτών προσόντων, τά όποία άπαιτούνται, ό Δαβίδ Μπούρκετ, προσθέτει τά εξής, εις τό τέλος τής διαθήκης του:
«Έχω την γνώμη, ότι μόνον από 16-28 έτών ή γυναίκα μπορεί να έπιθυμήσει ειλικρινώς μιá πραγματική καλλιτέρευση τής ζωής τής. Όταν περάσει αυτή την ήλικία ότι και αν λέη εινε... ψέμματα! Η φύση στις γυναίκες τής ήλικίας και του τύπου πού περιγράφω στη διαθήκη μου, έχει πάντοτε μιá ξεχωριστή διάθεση και άγάπη, για όλα τά όρατά πράγματα τής ζωής, για όλες τίς άπολαύσεις του βίου, μιá δυστυχώς ποτέ δεν εινε δυνατόν να ικανοποιηθ ή άγάπη αυτή από τούς γονείς των γυναικών.Δι' αυτό λοιπόν άριβώς κι' έγω προσάθησα με τη διαθήκη μου να ιδρύσω αυτό τό άσυλο και να ικανοποιήσω κάπως όλα τά όνειρα των γυναικών τής έπαρχίας μου!... ***

Φαίνεται ότι τελευταίως στην Άμερική ή αυτοκτονίες έχουν καταντήσει σωστή έτιδημία. Έκείνο μάλιστα πού κάνει μεγάλη έντύπωση και σχολιάζεται καθημερινώς από των τύπο τής Νέας Υόρκης, εινε ότι σχεδόν όλες ή αυτοκτονίες συμβαίνουν μεταξύ των νέων. Τό περιεργό δε εινε ότι έλάχιστες αυτοκτονίες γίνονται από οικονομικούς λόγους. Οι περισσότερες έχουν αισθηματικά αίτια και πολλές φορές μάλιστα μερικοί νέοι τής Άμερικής αυτοκτονούν για έντελώς άνεξηγητους λόγους. Ένας π. χ. από αυτους, ό όποιος πρό όλίγων ημερών έφύτρεψε μιá σφαίρα στο κρανίο του άφησε την έξης μυστηριώδη και άκατάληπτη έπιστολή:
«Αυτοκτονώ. Είμαι πλούσιος.-Αυτό ήταν λοιπόν ή ζωή; όχι. ευχαριστώ πολύ.-Άρκετά έως τώρα. Ήταν πολύ άστείο να έξακολουθώ να ζω!...» ***

Επιδημία αυτοκτονιών

Τρώνε και τά... σκυλιά:
Η Σαξωνία εινε ό τόπος στον όποιο γίνεται τεραστία κατανάλωσις... σκυλλίστου κρέατος! Στό Γερμανικό αυτό κράτος, μεταχειρίζονται τούς σκύλλους, όπως ήμεις έδω μεταχειρίζομαστε τά βόδια και τά πρόβατα. Τά άνατρεφούν δηλαδή, τά χαϊνάνουν, τά σφάζουν και τά πουλουν στα κρεοπωλεία.
Και ή κατανάλωσις των σκυλλιών, γίνεται έν πλήρει ήμέρα δέκα πω; π. χ. στό Σέννιτς, όπου μπορεί κανείς να διμβάση στην αγορά ένα σαρδί έπιγραφές με τίς λέξεις: «Κρεοπωλείον σκυλλιών».
Τό μεγαλύτερο κατάστημα του έίδους' αυτόσ βοσκόμενιστήν έργατική συνοικία του Σάννεπεργκ. Ο ιδιοκτήτης του, δνομιόζομηνός Νεσόσεργκ, έχει τόν... έτιζήλον' ήτλον; ό «βασιλεύς» τουσ σκυλλίστου κρέατος».
Κιá τον τελευταίο έθροπότακόσ κόλεσο' όι κάππιουσ τού Σέννιτς έπραγαν 40,000 σκυλιά, ύπολογίζεται δε ότι δλόκληρη ή Σαξωνία κατανάλισκει, κάθε χρόνο, περί τίς 50,000 σκυλιά!... ***